

Siri Kolu

**TÄMÄ
LIUKASTELEVA
SYDÄN**

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekijä kiittää rahoituksesta Taiteen edistämiskeskusta ja Valtion kirjallisuustoimikuntaa.

© Siri Kolu ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-45628-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Ei talvikunnossapitoa.

Niin kyltissä lukee. Heti kyltin takaa nousevat kallionkylkeä ha-laavat portaat. Ne nousevat liki pystysuoraan, portaat ovat ka-peat ja kiikkerät ja kaiteesta on pakko ottaa tukea ettei huimaisi. Toisella puolella kalliota solisee vesi, turistit ottavat siitä kuvia. Kun nousee aina vain ylemmäs, puisto jää kauas alas, se pu-toaa kuvaksi pohjalle, äännet vaimenevat. Ylhäällä on näköala-tasanne ja vieläkin ylempänä, kallion korkeimmassa kohdassa, seisoo Arkkitehtitalo.

Arkkitehtitalossa asut sinä. Portaat johtavat sinun luoksesi.

Kun kävelen puiston hiekkateitä joka ikisellä pitkällä välitunnil-la, ohitan kyltin, joka sanoo Ei talvikunnossapitoa. Se varoittaa niin jokaisena vuoden päivänä. Sinun luoksesi ei kiivetä ilman varoitusta. Kuukausien vieressä opin ajattelemaan, että kyltti varoittaa sinusta.

Hälläpyörä

Vilahdin Hälläpyörän alaovesta. Sitä ennen olin vilkaissut, ettei kukaan koulusta tulija ollut lähietäisyydellä. Hälläpyörälle nauroivat kaikki.

Hälläpyöräksi sanottu korkea tornitalo oli sijoitettu liikenneympyrän reunaan, niin lähelle, että jos kännikusi veti mutkan pitkäksi, se törmäisi kerrostalon seinään. Kerrostalo oli kerta kaikkiaan väärällä paikalla, täynnä radan ja liikenneympyrän melua, pakokaasua; parvekkeilta ei nähnyt kuin kauppojen roskiksille radan toiselle puolelle. Hälläpyörään ei saatu asukkaita, sille naurettiin paikallis-lehdessäkin, jossa se sai ikävän lempinimensä. Alakerrokset olivat seisseet tyhjänä niin pitkään, että rahoittaja oli vaikeuksissa. Kakkoskerroksen huoneisto, se, jossa parveke oli lähimpänä bussien moottorin hurinaa ja pakokaasuja, oli ollut tyhjänä siihen asti, kunnes me muutimme juuri siihen. Me olimme ne, joilla oli varaa vain tähän.

Meille Hälläpyörä oli onnenkantamoinen. Äiti oli sitä mieltä, että etsisi paikan, jossa minä ja Roni saisimme molemmat oman huoneen. Hän itse nukkui olohuoneessa kirjahyllyn takana. Mutta me selvisimme. Me muutimme

uuteen kaupunkiin, me asuimme keskustassa emmekä missään peräkylässä, jonne pitäisi raahautua bussilla. Sen sijaan nukuimme liikenneympyrän vieressä. Eroilla on hintansa, äiti sanoi. Tämä oli oikein hyvä hinta.

Eteisen ilmoitustaululla oli lappu äidin käsialalla: *Jään tuplavuoroon*. Vaatenaulakon alla oli vielä muutama purkamaton pahvilaatikko, vaikka kesän alun muutosta oli jo aikaa. Olimme laiskistuneet. Päiväni valostui heti, kun Tuisku tuli vastaan ovelle ja heilutti hassua huiskuhäntäänsä. Heitin repun eteiseen ja otin hihnan. Minikoiralla oli ihmeellinen vaarankaipuu, se syöksyi taas innokkaana porraskäytävään. Pelkäsin Tuiskun taittavan koipensa jyrkisä portaissa ja nappasin sen kantoon. Meinasin itse livetä alimmalta askelmalta, kun kyydistä kiitollinen koira lipoi naamani märeksi.

– Mitäs sanot, mennäänkö pitkälle lenkille? sanoin koiralle. – Selvisin ensimmäisestä koulupäivästä.

Kävelimme sulan muotoon kaartuvaa katua alas lampipuistoon, jossa vielä tuoksui täysi kesä.

Olin selvinnyt ensimmäisestä koulupäivästäni Kärpän ja Kanelin ansiosta. Jos sydämeltäni kysyisi, väittäisin että olin tuntenut Kärpän aina. Hän oli se, johon nojasin lauantai-ilтана, kun viikonloppupelissä olivat menossa ne synkimät kierrokset. Kärppä oli larppiaktiivi, larpahteli joka peliin mihin ehti. Hänestä tuli ensin yksi luottoihmisistäni, sitten ystäväni. Kärpistä oli Blizzard Warin kahden vuoden

kampanjan aikana tullut yksi pelinjohtajaporukkaa, kun pelaajamäärän kasvettua tarvitsimme lisäkäsiä. Olin sanonut Kärpälle suoraan, että hän oli pelinkirjoittajan unelmapelaaja: hänellä oli pettämätön pelisilmä ja rohkea, draamaa pelkäämätön tapa pelata. Pelinjohtoon siirryttyään hän loi tunnelmaa upeasti sotalordihahmossaan, joka kutsui sotivat armeijakunnat kokoon. Kaikki tiesivät, että Kärppä osasi miekkailla, ei vain vähän huitoa bofferilla vaan oikeasti. Se treenasi miekkailua omin päin ja säästi rahaa tunteihin. Kärppä oli niitä, joille pelin debriiffissä naurettiin ihailten että finnjävel, tuo hyökkäsi alivoimalla kaksi-viisi, eikä menettänyt edes hipareita.

Helsingin loppusodassa viime pääsiäisenä Kärppä esiteli minulle Kanelin, ei vain pelaajana.

Ehkä ystävänä, mutta siinä saattoi olla jotain muutaakin. Pelattiin vahvasti if-gametasolla. Pelimaailman ja tosi maailman välissä.

Kärpälle kerroin ensiksi, että muutan, kerroin ennen kuin kellekään vanhassa koulussani, ennen kuin Arrellekaan. Arre otti kipinää tästä: ai nyt sä sit jätät mut, kun osaat kaiken?

Tavallaan totta. Arre oli vienyt minut pikkupentuna larppaamaan jotain velhokoulua. Arre oli tuttu naapurin isosisko. Ajokortillisena hän sai kuskata minua Blizzard Warin pelisessioihin ja takasi vanhempieni mielenrauhan viikonloppupeleissä. Siellä Arre missä Didi. Arre näytti vanhoja maailmakuvaauksia ja hahmobriiffejä, joista aloin ymmärtää,

miten Blizzard Warin voi rakentaa peliksi. Päässäni olevat tapahtumat ja hahmot saattoi saada muidenkin pelattavaksi, ei tarvinnut vain unelmoida. Arren ansiosta BW:sta tuli ensin demo ja vähitellen siitä kasvoi iso kampanja. Arre oli tuottaja-taikuri, hän löysi tapahtumapaikat ja muonitti ja tunsikaikki. Oli oikeus ja kohtuus, että Arre jäi pelin game masteriksi minun jälkeeni, sitä ennen olimme vetäneet peliä kahden. Vaikka kampanja oli päättynyt, pari armeijakuntaa halusi omat spin-offit. Arre ja vanhat porukat saivat hoitaa ne. Keskittyisin kirjoittamaan uutta. Keskittyisin selviytymään nyt uuden keskellä, kun käännteitä oli kirjoitettu ihan omaankin hahmokuvaukseeni.

Radanvarsi ei ollut minulle vielä koti, mutta kesän viikkojen aikana Kärppä ja Kaneli olivat tehneet parhaansa. Olimme käyneet Kuusijärvellä uimassa, käristyneet kallioilla, hakenneet lautapeli-iltaan pitsat aina vain autioituneemmassa keskustasta, olin oppinut lainaamaan kirjani radanvieren kirjastosta. Olin oppinut ihmettelemään matalaa ja tyhjentyvää keskustaa, josta kirpputoritkin olivat heippalapuvin lopettaneet. Tuntui ettei kaupungissa ollut kesällä yhtään alle 18-vuotiasta.

– Tää on ihan western, puuttuu hiekkaa buutsien alta ja kohtaaminen pääkadulla auringonnousun aikaan, Kärppä sanoi.

– Sulle sopis sellainen nahkainen stetson, Kaneli innostui.

Joka asia, jossa hän pääsi vähän proppailemaan, oli Kanelin unelma-alueetta: puvut, hahmot, paikkojen lavastus.

Kaneli oli cossaaja, jonka Kärppä sanoi houkutelleensa larpin myötä pahan puolelle. Siellä oli keksejä, vieläpä keiju-keksejä.

Opettelin ystäväni kanssa pelialueen. Pyöräilimme ympäriinsä. Ostimme jäätelöä pienistä korttelialepoista. Opin keskustan ruutukaavan betonitalot, joiden parvekkeet olivat aikaa sitten kostuneet ja täynnä sammalta, 1970-luvun kerrostaloketjut isoine korttelipihoineen, radan molemmin puolin iso ja pieni S-market, vanhalla asemalla kallishintainen kahvila ja lankamyyntiä. Asemalle näkyi KELAn konttori, siellä oli myös ruuhkainen ja sokkeloinen terveyskeskus, jonne kerran jouduttuaan etsi sieltä uloskäyntiä vuosikymmenet, Kärppä pelotteli. Aina kun ajatteli tuntevansa alueen, se yllätti. Radan länsipuolella, korkeiden mäkien suojassa, piileksi puutaloalueita, jotka eivät tuntuneet kuuluvan nukkavieruun keskustaan. Lähi-metsässä joen yli kohoava pieni puinen silta suoraan kuin kansantarinasta. Pyöräreitillä aukeava metsäsuora laululintuja täynnä.

Koulupäivien lähestyessä pyöräilimme yhä useammin koulun kentälle tekemään kahdeksikkoja hiljaiseen hiekkaan. Minulle näytettiin Kanelin ja Kärpän hengailupaikat. He eivät viettäneet välitunteja koulun pihassa, vaan laskeutuivat koulun kentältä hiekkatien alas lammelle. Totta kai olisi järjetöntä mennä lammelle joka välitunti, mutta niin piti tehdä, koska kukaan muu ei niin tehnyt, ja siksi saisimme olla rauhassa. Kun Kärppä sanoi tämän, hän ei katsonut

silmiin. Ymmärsin, että tähän liittyi paljon sellaista, minkä saisin tietää myöhemmin.

Kaneli kertoi, että omasta rauhasta piti maksaa hiki-pisaroin. Saisimme juosta jyrkän hiekkatien ylös että ehtisimme tunnille. Lampi on meidän paikkamme, Kaneli sanoi. Se pitää lunastaa joka kerta. Emme voi jäädä koulunpihalle, kun lammen rannassa kolme sisarpuutamme odottavat meitä, Olga, Masha ja Irina.

– Nämä on pyhiä puita, Kärppä sanoi juhlavasti. – Näiden oksistossa huhuilevat epätoivoon kuristuneiden oppilaiden haamut. Sisarpuiden suojeluksessa nörtit uskaltavat puhua. Larppaajat. Eloroolipelaajat. Friikit.

Opin Kanelin ja Kärppän kanssa kaiken, enkä tietenkään mitään. Kesäkaupungista puuttuivat ihmiset. Täältä puuttuivat ne, joiden kanssa toimisin ja puhuisin ja joutuisin vaikeuksiin. Peli alkaisi vasta sinä aamuna, kun kaikki tulisivat paikalle.

Se aamu oli ollut tänään.

Olin kävellyt luottavaisesti keskelle vaaraa. Juuri niin kuin hyvässä pelissä kävellään.

Hovi ja sirkus

Kaneli oli tuonut ensimmäisen koulupäivän kunniaksi piknikviltin. Hän roudasi sitä uskollisesti lammelle sen painosta valittamatta molemmat tuplavälitunnit. Meillä oli eväitä.

Viltillä oli lämmin ja pelkäsin, että nukahtaisimme sinne kesken välitunnin. Koetin pitää meidät kaikki hereillä. Aloin jututtaa Kanelia Blizzard Warin loppusodasta. Olimme sopineet, että tekisimme peliraportin koulunaloitusviikolla, ennen kuin koulu täyttäisi pään ihan täysin. Kanelin peliraportti puuttui vielä pelin kansiosta.

– Kerro siitä kokemuksesta, kun tajusit, että teidän pitää luopua unelmastanne voittoa tämä sota, jotta voitte saada sen vihanpidon päättymään. Siitä kerroit silloin debriiffissä pelin jälkeen, sanoin Kanelille.

Kaneli nyrpisti nenäänsä kuten aina kun mietti. Hän alkoi tapailla sanoja.

– Sotaneuvosto, Kärppä auttoi.

Siitä Kaneli pääsi muistoon kiinni. Annoin Kanelin sanella omaa kokemustaan silmät suljettuina, omaa tunnettaan ja oivallustaan tavoitellen. Kirjoitin Kanelin puheita muistiin

hänen sanelunsa mukaan. Koin melkein haikeutta, että tähän tämä kaikki päättyisi. Blizzard War muuttuisi viimeisten pelaajaraporttien tultua historiaksi, ihan pian. Arre aloittaisi oman hommansa, minä omani. Menisimme eri suuntiin.

– Mitä tuo on? tuntematon pojan ääni sanoi.

Hän seiso ihan takanamme ja heitti varjon viltille. Säp-sähdimme kaikki.

Kauempana lampea reunustavalla tiellä seiso nyt paljonkin väkeä. Poikia joilla oli bändipaitoja ja hihattomia huppareita. Lippiksiä. Pari bandanaa. Paljon samannäköisiä tyttöjä, jotka nojasivat pyöriinsä. Lähellämme seisova poika oli varmasti tullut heidän joukossaan.

– Dome tuu, vaalein ja pisin tytöistä sanoi. Hän näytti joukon johtajalta. Tyttö oli pörröttänyt hiuksensa korkealle ponnarille. Hänellä oli huikeat tekokynnet, jotka oli maalattu purkanpunaisiksi.

En tajunnut mihin poika viittasi. Mutta hän osoitti minun muistivihkooni: *tu*.

– Tuo on uusinta uutta, jonka Didi oppi yhdestä kirjasta. Ja tavallaan yhdestä elokuvasta, Kaneli sanoi nopeasti. – Siinä leffassa on lennätin, fonografi, cinematografi, kirjoitus-kone ja tämä.

– Mikä? poika sanoi.

Hän madalsi ääntään. Ilmeisesti hän ei halunnut ison joukon kuulevan.

– Pikakirjoitustaito, sanoin. – Tällä saa pitkätkin ajatukset talteen nopeasti.

– Eikä jää tallenteita, jotka muut ymmärtää, tuntematon poika sanoi. – Kiinnostavaa.

Onneksi poika palasi porukkaan, joka ei näyttänyt suuntaavan koululle vaan keskustaan. Ilmeisesti he lintsaisivat seuraavan tunnin tai myöhästyisivät huolella. Elimme itsekin vaarallisesti. Kaneli, Kärppä ja minä lojuimme aurin-gossa viime minuuttiin asti ennen kuin kokosimme piknik-vilttimme.

– Niin parasta, ettei kerrottu niille mikä se leffa oli, Kärppä intoili.

– Ihan oikein niille, mitäs tulevat tunkeilemaan, Kaneli sanoi.

– Mikä tämä sirkus oikein oli? kysyin.

– Tämä sirkus on juttu, mistä sinulle olisi pitänyt kertoa jo aiemmin, mutta kun oikeita tyyppejä ei kesällä näkynyt, niin oli vaikea selittää, Kaneli sanoi. – Tuo oli Dome ja hänen hovinsa. Noita jopotyttöjä sanotaan Kiljujiksi. Dome on beellä, osa hovista myös deellä ja eellä. Melkoinen onni, koska beellä ei ole yhteisiä tunteja meidän A-luokan kanssa kuin lyhyet kielet: ruotsi, ja valinnaiset saksa ja ranska. Dome pyörittää tätä koulua. Hovin porukka näyttää koomisen pelin hahmoilta, mutta niitä kannattaa varoa. Domen väki voi oikeasti saada aikaan vahinkoa. Omaisuutta häviää. Ihmisiltä kiristetään rahaa milloin mistäkin. Kannattaa siis ohittaa hovi aina kun näkee. Mitä vähemmän niiden kanssa on tekemisissä, sen parempi.

Kaneli juorusi, että vielä vuosi sitten Dome oli ollut

paikallisen jalkapallojoukkueen tähtisentteri. Telottuaan jalkansa niin pahasti, ettei hänellä ollut paluuta kilpaken-
tille, hän oli rakentanut uran pikkukriminaalina ja kerännyt
ympärilleen koko koulun ilkeimmät niljat.

– Kerro Ceestä, Kärppä sanoi. – Kun kerran aloitit.

Lisää kirjaimia. Luulin kuulevani lisää rinnakkaisluokas-
ta, mutta sitten näin, miten Kaneli irvisti.

Tässä oli jotain enemmän.

– No sen meinasin juuri taktisesti unohtaa, Kaneli sanoi.
– Domen kainalossa oli Cleo eli Cee, minun entinen paras
ystäväni. Pitkä tarina.

Istuin kopin kokoisessa huoneessani työpöytäni ääressä,
avoimesta ikkunasta kantautui Hälläpyörään liikenteen hu-
rina. Kirjoitin puhtaaksi Kanelin pelikokemusta loppusodan
sotaneuvostosta. Tajusin, että homma oli nyt ohi. Haikeus
palasi. Olin saanut käsikirjoituksen viimeiset muutokset
talteen. Laskin Kanelin kertomuksen kansioon, jossa luki
Blizzard War ja laitoin sen kulmat lukkoon kuminauhoilla.
Tämä kahden vuoden työ oli nyt takanapäin. Arre oli lait-
tanut intoilevan viestin: ensimmäinen Blizzard Warin kan-
sainvälinen peli pelattaisiin Manchesterissä joulukuussa.
Minulle oli luvattu striimata sen sotaneuvosto, jotta sai-
sin nähdä, mitä seuraavaksi tapahtui. Tiesin, että Tukhol-
massa kerättiin kansainvälistä opiskelijaporukkaa niin, että
he saisivat tehdä kevääseen oman kampanjan. Arre hoitai-
si kontaktit sinnekin. Minun pitäisi osata luopua ja suun-
nata kohti uutta.

Oikeastaan oli jo vähän kiire. Olin luvannut, että minulla olisi kevään loppuun mennessä pieni black box -demo uudesta larpista, jota lähdettäisiin kehittelemään uuden pelinjohtotiimin kanssa yhdessä. Kärppä olisi onneksi mukana siinäkin. Tiimi oli koossa, kaikki muu puuttui. Käsäristä ja pelimaailmasta ei ollut mitään ideaa. Olin alkuideoistakin vielä tosi kaukana. Olin ollut ylioptimistinen. Muutto oli vienyt enemmän voimia kuin olin ajatellut: Isä, jolle meidän lasten muutto ei ollutkaan pikku asia, hän nuohosi ovensuussa ja koetti antaa jotain elämänohjeita. Itkuiset kaverit, jotka auttoivat pakkaamaan tyhjentyvää huonettani ja vannottivat että tapaisimme Ropeconissa. Arre, joka tuli viimeisenä iltana hyvästelemään päällään tietäjähahmonsa pellavanuttu: siunaan sinut vaaralliselle tiellesi, lapseni. Sen piti olla huumoria, mutta se nauru kuivui molempien huulille.

En tiedä, mitä olisin tehnyt, jos Kaneli ja Kärppä eivät olisi olleet minua vastassa tässä kaupungissa. Ilman heitä olisin joutunut aloittamaan tässä uudessa elämässäni ihan kaiken alusta, niin kuin tämän seuraavan käsikirjoitukseni kanssa: olisi pelkkä tyhjän sivun parku.

Kolmas koulupäivä. Harjoittelusta huolimatta olin täysi nyppiö ja eksyin nolosti edelleen joka siirtymässä. Koulu oli iso ja sokkeloinen, ja siinä oli kaikenlaisia siipirakennuksia, joihin piti osata tulla sisään tietystä ovesta ja puikkelehtia oikeaan kerrokseen; portaikkoja lähti ylös ja alaskin, luokka saattoi piileskellä missä tahansa.

Eniten inhosin vanhaa biologian käytävää. Se oli ahdistavan kapea tila, josta löytyi piiloluokkia viattomalta näyttävän kellariportaikon päästä. Olin eksynyt käytävään jo pari kertaa. En mennyt sinne, jos ei ollut pakko, mutta välillisen luokissa oli tunteja. LUMA-käytävän uudet luokat oli varattu kemian työskentelyyn ja toiminnalliseen matemaatiikkaan, joten välillä opetusta piti tunkea myös tänne vanhalle puolelle.

Biologian käytävä muistutti enemmän museota kuin luokkaa. Sinne oli dumpattu kaikkien kammoama kokoelma täytettyjä eläimiä. Eläimet oli joskus 1950-luvulla koottu lasikaappeihin. Osa lasikaapeista toimi tilanjakajina, mikä teki käytävästä entistä ahtaamman.

Kolmantena koulupäivänä tuijotin dioraamaan sijoitettua kärppää, joka irvisti näkymättömälle viholliselleen. Samassa lasilaatikossa oli katatonisen näköinen jänis, jolle oli tehty liian suuret marmorisilmät. Minäkin olisin irvistänyt, jos olisin joutunut viettämään ikuisuuden noin kauhean jäniksen kanssa.

Näin, miten ahdas tila muuttui aina vain ahtaammaksi, kun koko Domen hovi änkeytyi käytävään. He näyttivät saattavan kuningasparin tunnille riippumatta siitä, millainen heidän oma lukujärjestyksensä oli.

Entä jos kirjoittaisin hovista, mietin. En tästä hovista. Vaan historiallisesta hovista.

Juonittelua. Miekankalistelua. Torvilla tehtyjä tervehdyksiä. Sotia ja kuolemaa.

Pääsisin taas kirjoittamaan sodasta, vaikka olin vannonut, etten BW:n jälkeen kirjoittaisi yhtään sotapeliä. Tiesin, että kaikki aseita valmistaneet ja bofferimiekkailua pelini takia harjoitelleet toivoivat toisin.

Kaivoin olkakassiani ja etsin sieltä muistilehtiön, johon luonnostelin mieleen tulleet kuvat.

Mikä sota, pohdin.

30-vuotinen sota? Pommerin sota? Napoleon vai Caesar?

Säikähdin hengiltä, kun tajusin, että joku katsoi minua lasilaatikon läpi sen toiselta puolen.

Pojalla oli päällään elokuun aurinkoa torjuvat kapeat aurinkolasit, mutta hän oli painanut ne alas nenänvarteen niin että saattoi katsoa minua niiden ylitse. Silmät, jotka tuijottivat minua, olivat myrskyisen meren vihreät.

Hän näytti ilahtuvan säikähdyksestäni.

– See me now, hän sanoi painottaen jokaista sanaa.

Hätkähdin taaksepäin niin että olin menettää tasapainoni.

Minä hoipuvin taaksepäin ja tönäisin takanani ollutta oppilasta, joka taas tönäisi seuraavaa oppilasta ja hän taas seuraavaa, joka suistui päin dioraamaa, kaappi kaatui, lasiseinät murskaantuivat tuhansiksi sirpaleiksi ja kapisen luhuhäntäinen kettu päätyi kiljuvan opiskelijajoukon jalkoihin.

Olisin hoippunut ne askeleet, jos Kaneli ei olisi napanut minusta kiinni.

– Mikä nyt, hän sanoi huolestuneena. – Pyörryttääkö sua? Tarviitko myslipatukan?

– Dome purki koodin, minä sanoin.

Mitä enemmän asiaa mietin, sitä oudommalta se tuntui.
Miten Dome sen teki?

Miten entinen urheilija ja koulua johtava pikkurikollinen sai tietää päivässä, että olimme puhuneet Bram Strokerin Draculasta?

Yli jäävät ajatukset

Seuraava päivä oli yhtä naurettavan helteinen kuin koko viikko. Lämpötilat tuntuivat ivaavan meitä, joiden piti hautua koulunpenkissä kuumiin osiin päivää. Laitoin päälle punaisen intianpuuvillatunikan, se oli ainoita vaatteita, joissa en palaisi. Tiesin, että se oli tietoinen riski.

Uuden oppilaan ei kannattanut käyttää punaista. Eikä mitään, mikä olisi voinut vilahdella Woodstockin festaridokumenteissa.

Karkasimme puolijuoksua lammen rantaan. Veden läheisyys sai kaiken tuntumaan viileämmältä, vaikka ei se sitä ollutkaan. Lammissa ei kyltin mukaan saanut uida. Uneksin siitä, että upottaisin pääni veteen ja kastelisin hiukseni.

Juostessamme toisella välitunnilla rantaan näin urheilukentän verkkoaitaan nojaavan Domen. Hovi notkui hänen ympärillään. Hän näytti seuraavan siirtymistämme, mutta miksi hän olisi niin tehnyt. Meissä ei ollut mitään kiinnostavaa koulun kuninkaallisten kannalta.

Vilkaisin kuitenkin taakseni ja näin, miten hän katsoi peräämme.

See me now.

Miksi hän minua tällä kiusasi?

Kaneli oli jo levittänyt piknikvilttimme. Meillä oli persikkasäilykepurkki ja jääteetä. Meillä oli viikonlopuksi suunnitelmia, joita piti nyt tarkentaa. Tuskin kuulin, mitä Kaneli ja Kärppä puhuivat. Rakastin heidän ääntensä sointia, se solisi jostain kaukaa. Minun mielessäni rullasi elokuva.

Domen sitaatti kutsui sen esiin. Päässäni alkoi virrata lempielokuvani Bram Strokerin Dracula, juuri se, jossa nuori Winona Ryder on Mina Harker ja Gary Oldman Dracula, se ainoa ja oikea, jos minulta kysytään.

See me now.

Sanat kaivoivat esiin sen leffakohtauksen, missä repliikki oli sanottu. Sen kohtauksen minä näin, halusin tai en. Mielessäni pyöri leffan rakeiseksi käsitelty elokuva-kohtaus Dracula in Town, jossa viktoriaanisen Lontoon katunäkymiä kelataan nykien, kuten sen ajan filmeihin kuuluu. Filmi onkin väritetty, väreihin sukelletaan yllättäen, sieltä erottuu kreivi Dracula uusissa kaupunkivaatteissaan, ikinuorena, hiukset kiharrettuna, sinisissä keikarilaseissaan, silinterihatussaan. Ohi kulkee herrasväkeä, palvelijoita, hevoscärryjä, kaupustelijoita, ja lopulta Mina Harker, elokuvassa vielä Murray, siinä kohtauksessa häät ovat edessäpäin. Kreivi jää katsomaan Minaa, joka kiireh-

tii hoitamaan asioitaan. Naisella on vaaleanvihreä puku ja keikarimainen tornihattu, sileä kampaus, tiukkaan napitettu miehusta, jota koristaa edessä maltillinen röyhelö. Kreivi Dracula katsoo naista, joka muistuttaa hänen rakastettuun tai kenties on tämä rakastettu, tässä vaiheessa emme vielä tiedä, hän katsoo miten keveä ja määrätietoinen naisen askel on.

Näe minut nyt, Dracula sanoo.

Se on loitsu tai komento, joka saa naisen pään kääntymään. Hänen katseensa lipuu miehen ohi, mutta palaa päättäväiseksi. Nainen sukeltaa liikkeeseen. Kreivi katsoo lasin läpi, miten nainen asioi tiskin takana ja toimittaa asioitaan. Hetken on mahdollista, että he menevät toistensa ohi. Kunnnes Dracula päättää toisin. Hän astuu tahallaan oven eteen. Törmää tahallaan Mina Harkeriin. Aloittaa kaiken. Aloittaa tutustumiskohtauksen.

Aloittaa rakkaustarinan.

Kun nousimme paahteiselta nurmikolta, pää tuntui keveältä, ilma liian ohuelta hengittää. Niin kuin olisin valvonut liikaa tai sairastumassa. Tajusin, etten voinut kävellä niin nopeasti kuin pitäisi, että olisimme luokassa oikeaan aikaan.

– Menkää te vaan, tulen perässä, sanoin.

Kaneli jäi seisomaan huolissaan, mutta lähti Kärpän perään, kun hosuin häntä monta kertaa pois.

Dome odotti minua verkkoaidan luona. Vain muutama hovin korstoista oli jäänyt hänen luokseen, muut olivat jo